

בריטניה

פנים

סמוקות

פנים רבות היו סמוקות בבריטניה. פניהם של עיתונאים, עסקנים וסתם אנשים, שניבאו פה אחד שמפלגת העבודה תנחל בבחירות נצחון כביר.

אך סמוקות מכל היו פניהם של בעלי מישאלידעתי-הקהל, שחזו נצחון זה בביטחון מדעי.

בכל בריטניה, לא היה אף מישאל אחד של דעתיקהל שחזה נצחון שמרני. אל תשאל! בישראל רגילים הבריות להתייחס בספקנות למישאלים מדעיים-כביכול, הקובעים מי בעד ומי נגד סיפוח

ראשי-ממשלה הית היטלר החדש עור

השחטים, וכיוצא באלה. בבחירות האחרונות בארץ, נכשלו כל המישאלים. אך בבריטניה, כמו באמריקה, היו רגילים להתייחס למישאלים ברצינות. עד כדי כך, שהארולד וילסון החליט על עריכת בחירות חדשות, שלא במועדון, אך ורק לפי תוצאות המישאלים, שניבאו לו נצחון גדול.

הבחירות עצמן נערכו, איפוא, בגלל ה- מישאלים. אך יתכן כי הם השפיעו גם על התוצאות — בכיוון הפוך. מחוץ לעדר, מקובל להניח כי המישאלים משפיעים על הבחירות בדרך פשוטה. אדם נורמלי רוצה להימצא עם הרוב. אם המישאלים מכריזים שמפלגה פלונית תזכה ברוב, יעברו בוחרים רבים לאותה מפלגה, אך ורק כדי להימצא בקרב הרוב. בבריטניה קרה, כנראה, ההיפך. ביום הבחירות קרא סיימס הלונדוני להצביע בעד השמרנים, מכיוון שהרוב מובטח למפלגת העבודה, ולא כדאי שרוב זה יהיה גדול מדי.

אין ספק שרבים הצביעו נגד מפלגת העבודה מאותה סיבה. הם לא רצו להימצא בתוך העדר.

המנצח

האמיתי

השינוי המכריע בדעת הבוחרים אי רע בשבוע האחרון לפני הבחירות. מה קרה?

קרה שעסקן שמרני בשם אנוך פאוול פתח את פיו — והפליט מתוכו זרם של רעל, שקטל את סיכויי הארולד וילסון. לא אדוארד הית, המתון והאפור, ניצח בבחירות. ניצח אדם שרבים רואים בו אדולף היטלר חדש.

"זיג הייל!" עד השבוע האחרון הציג פאוול התנהגות כמו אחד מ-629 מועמדי מפלגת השמרנים. הוא דיבר רק על ענייני כלכלה משעממים, כמו כולם.

ואז לפתע, הפר את המשמעת המפלגתית, ודיבר כתמול שלשום: "האוייב הוא בתוכנו... יש לו סכניקה פשוטה, שהיא בת השטן... עלינו לקום ולהביס את ה- אויב הפנימי..."

"מיהו האוייב הפנימי?" צעק צעיר מפ- ריע. "אתה!" השיב פאוול, וקבוצה של בריונים תפסה את המפריע, היכתה אותו (המשך בעמוד 24)

פרסום דיר יעקבסון